

La larva que no era voraç

Un relat de: [Mena Guiga](#)

Una larva d'espiadimonis es mostrava molt poc ganuda quan, en aquesta fase, sabut és, aquests insectes destaquen per no parar i no parar i no parar de menjar menjar menjar.

Aquella larva es distreia tant tant tant amb el món que l'envoltava, meravellós i natural, suma de sons (alguns de perillosos enemics, ocells i amfibis) i de llums i colors (lluny dels estridents d'una tómbola) que es podria afirmar que quedava ben nodrida i renodrida amb la contemplació gairebé ascètica del paratge on havia nascut. I és que havia tingut sort: un estany impol•lut envoltat d'arbres centenaris, emmarcat per muntanyes protectores.

Quan circulava ho feia tan badabadocament que sovint xocava contra alguna cosa i va fer molta sort que no fos la boca d'un depredador. Havia d'espavilar-se sola, que la família era massa nombrosa, i ningú vigilaria per ella.

Quan l'extens germanam va esdevenir bells espiadimonis blaus o vermell butà, amb unes ales com d'orfebreria del cristall i uns ulls enormes d'aspecte embotit, la larva diferent va fer un canvi també diferent: el seu cos mantenia encara trets embrionaris, alhora que en manifestava d'espiadimonis. No feia cap mena de goig...tot i que el pitjor era el fet de desplaçar-se, amb una lentitud de vol destraler o de caminar trontollaire que no afavorien la supervivència. Això pensaven les altres, però no li ho deien...que havia d'espavilar-se sola, que ningú vigilaria per ella.

La barreja de larva-adult, aliena a pensar cap futur, continuava la seva rara existència, movent-se passa com puguis i admirant el que la vegetació oferia, que era vida. Sense pensar res.

Un dia va col•lisionar contra quelcom de tacte desconegut.

Era la nàpia d'una dona de bosc, seca i bruna, amb els cabells llargs, d'un blanc aigualit amb transparències com si fossin de mineral de quars, recollits en quatre cues, els ulls del color de les pedres de pissarra quan no hi toca el sol i vestida amb una bella i peculiar combinació de túniques superposades i escalades que mostraven un cromatisme inefable. Anava descalça.

La dona va riure. Només hi havia una dent dins la seva boca, com una caseta isolada sense sostre. I, no obstant, la dignificava. El pas del temps l'havia feta sàvia i acceptativa, agraïda.

Per això de seguida va entendre com era aquell insecte desestereotipat i va voler ajudar-lo, només una mica.

El va engrapar amb delicadesa i se'l va endur al seu cau que era un palau pels qui saben usar la vista autèntica.

I va submergir l'insecte estrofolari dins una tassa de terrissa molt afectada d'osques que contenia una infusió miraculosa, inventada per ella en un moment de connexió amb l'essència d'on ve i va tot.

El contacte tebi del líquid era agradable... i endormiscador.

En despertar-se...una magnífica libè•lula va desplegar els dos parells d'ales diferents amb què totes estan dotades, ales irisades que de tant en tant alliberaven esclats refulgents com de naixement d'estels; i l'abdomen lluent i violat; i els ulls grossos, molt grossos, per a menjar-se el món, com hi estava avesada.

La dona se la va mirar i els seus ulls i somriure eren com el que la libè•lula era llavors i com tot el que havia engolit abans: poesia.